

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobce: **M. B.**, narozený dne -
naposledy pobytem v ZZC Balková, Balková 1, Tis u Blatna
zastoupený opatrovníkem Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem
sídlem Hládkov 701/4, 169 00 Praha 6

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2020, č. j.: KRPA-298234-33/ČJ-2020-000022-ZSV

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalované Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 16. 12. 2020, č. j.: KRPA-298234-33/ČJ-2020-000022-ZSV, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Opatrovníkovi žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi, se přiznává odměna ve výši 8 228 Kč, která mu bude uhrazena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2020, č. j.: KRPA-298234-33/ČJ-2020-000022-ZSV, jímž byla žalobci podle ustanovení § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“) prodloužena doba zajištění za účelem správního vyhoštění, která byla stanovena

rozhodnutím žalované ze dne 21. 11. 2020, č. j.: KRPA-298234-18/ČJ-2020-000022-ZSV, a to o 30 dnů.

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaná nevyhodnotila dostatečně a přezkoumatelně možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 123b a § 123c ZPC. Žalovaná využitelnost zvláštních opatření pro nedůvěru k osobě žalobce zcela odmítá, jelikož žalobce přicestoval na území ČR poté, co bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění. Žalovaná vyšla z přesvědčení, že s ohledem na pobyt v ČR i poté, co byl žalobce povinen vycestovat, není užití zvláštních opatření možné, aniž by přihlédla k žalobcově individuální situaci, a její úvahy jsou zjevně zavádějící a nepostihují žalobcovu pobytovou historii. Paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin cizinců je nepřijatelné, praxe žalované se tomu ovšem blíží. Pouhé pobývání na území ČR po zařazení do evidence nežádoucích osob nevyklučuje automaticky možnost uložení zvláštních opatření; žalobce přitom v minulosti prokázal ochotu dobrovolně vycestovat, jeho chybou byl nepřilíš důkladný zájem o pobytový status, z něhož však neplyne, že by nyní neodcestoval sám.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.
4. Žalovaná se k žalobě vyjádřila, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovila s žalobou nesouhlas. Byly splněny všechny podmínky pro prodloužení žalobcova zajištění dle ustanovení § 124 odst. 3 ZPC. Prodloužení doby zajištění bylo nezbytné stran realizace správního vyhoštění, svůj závěr v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnila. Bylo dostatečně odůvodněno, proč se nepřistoupilo k uložení zvláštních opatření, existovala důvodná obava, že žalobce výkon správního vyhoštění zmaří; svým protiprávním jednáním se žalobce stal nevěrohodným. Žalobcův případ byl dostatečně individualizován; žalobce pobýval v ČR i přes uložené správní vyhoštění. K prodloužení doby zajištění došlo v důsledku trvání karantény žalobce. Dne 7. 1. 2020 bylo správní vyhoštění realizováno. Žalobu navrhla žalovaná zamítnout.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“) napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
6. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem účastníci souhlasili.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím ze dne 5. 10. 2020, č. j.: KRPS-59493-20/ČJ-2020-010024, které nabylo dne 27. 10. 2020 právní moci, bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. ZPC uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce šesti měsíců, současně mu byla v souladu s ustanovením § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování z území EU do 10 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí; dále bylo ve výroku rozhodnutí konstatováno, že nebyly shledány důvody znemožňující žalobcovo vycestování dle ustanovení § 179 ZPC a žalobcovo vycestování je možné. K správnímu vyhoštění správní orgán přikročil, jelikož žalobce byl na území ČR zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ač bylo toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
8. Dle s. 1 až 3 a 10 ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 2. 10. 2020, č. j.: MZDR 20599/2020-32/MIN/KAN, se od 5. 10. 2020 mj. nařizuje zákaz vstupu na území ČR pro všechny občany třetích zemí, jež nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem

výskytu Covid-19, všem osobám, jež v posledních 14 dnech pobývaly déle než 12 hodin na území států, jež nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu onemocnění Covid-19, se prikazuje oznámit uvedenou skutečnost krajské hygienické stanici a do pěti dnů od vstupu na území ČR se podrobit RT-PCR testu na přítomnost SARS-CoV-2; z informací v odůvodnění ochranného opatření je zřejmé, že Ukrajina není, resp. v rozhodné době nebyla, na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu onemocnění Covid-19.

9. Dne 28. 10. 2020 přicestoval žalobce do Schengenského prostoru (cestovní pas č. X).
10. Dne 20. 11. 2020 ve 20:20 hodin byl žalobce v Praze 5, v ulici Vrchlického kontrolován hlídkou žalované; během kontroly se zjistilo, že je evidován v databázi nežádoucích osob. Jelikož vznikly pochybnosti o zákonnosti jeho pobytu, byl téhož dne zajištěn (úřední záznam ze dne 20. 11. 2020, č. j.: KRPA-298234-3/ČJ-2020-000065).
11. Dne 21. 11. 2020 bylo vydáno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2. a písm. b) bodu 9. ZPC (oznámení o zahájení správního řízení ze dne 21. 11. 2020, č. j.: KRPA-298234-13/ČJ-2020-000022-ZSV).
12. Během účastnického výslechu, z něž byl vyhotoven protokol ze dne 21. 11. 2020, č. j.: KRPA-298234-14/ČJ-2020-000022-ZSV, žalobce uvedl, že měl dostat správní vyhoštění na šest měsíců, což mu sdělila policistka, žádné rozhodnutí nepřevzal a na konci března 2020 vycestoval do vlasti, od března 2020 do 28. 10. 2020 pobýval na Ukrajině, žádné rozhodnutí v zemi původu nepřevzal a podpis na doručence není jeho, o uložení správního vyhoštění nevěděl, bylo mu řečeno, že dostane vyhoštění na šest měsíců, ale myslel, že stačí vycestovat a po šesti měsících se může vrátit; do ČR přicestoval dne 28. 10. 2020 na základě biometrického cestovního pasu, od té doby je zde, schengenskou hranici překročil mikrobusem spolu s krajany, do ČR cestoval za účelem práce; test na Covid-19 u sebe nemá, na hranicích mu neměřili teplotu, test nepotřeboval, testu na Covid-19 se nikdy nepodrobil, žádné ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví nezná, vstup na území ČR neohlásil krajské hygienické stanici; bydlí někde v Praze, ale přesně neví, žije v pronajatém pokoji u kamaráda, nemá doručovací adresu a nezná adresu pobytu v ČR; nemá povolení k pobytu, o azyl nikdy nežádal, v ČR nevlastní žádný majetek, je zdravý a schopen cestovat, nenavštěvuje žádného lékaře a zdravotní pojištění sjednané nemá; finanční prostředky má na vycestování, nikoliv však na složení finanční záruky, adresu pobytu zde nemá, nemá označenou schránku ani zvonek, bydlí u kamaráda, ale přesně neví, adresu pobytu nikde nehlásil; na území ČR přicestoval za účelem práce, s kamarádem pomáhal opravovat automobily; v ČR nemá soukromé, rodinné ani jiné vazby; neexistuje žádná překážka jeho vycestování, Ukrajina je bezpečná země; v případě uložení správního vyhoštění vycestuje dobrovolně; jediná jeho doručovací adresa je ve vlasti.
13. Rozhodnutím žalované ze dne 21. 11. 2020, č. j.: KRPA-298234-16/ČJ-2020-000022-ZSV, které nabylo dne 2. 12. 2020 právní moci, bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2. a písm. b) bodu 9. ZPC uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce dvou let, současně mu byla v souladu s ustanovením § 118 odst. 3 téhož zákona stanovena doba k vycestování z území EU do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí; dále bylo ve výroku rozhodnutí konstatováno, že nebyly shledány důvody znemožňující žalobcovo vycestování dle ustanovení § 179 ZPC a žalobcovo vycestování je možné. K správnímu vyhoštění správní orgán přikročil, jelikož bylo důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při pobytu na území

závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a protože žalobce mařil výkon správního rozhodnutí.

14. Žalovaná pak vydala rozhodnutí ze dne 21. 11. 2020, č. j.: KRPA-298234-18/ČJ-2020-000022-ZSV, jímž byl žalobce podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) ZPC zajištěn za účelem správního vyhoštění, a to na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
15. Následně bylo vydáno mimořádné opatření Ministerstva vnitra, Odboru zdravotnického zabezpečení ze dne 26. 11. 2020, č. j.: MV-18103-114/OZZ-2020, jímž bylo všem cizincům umístěným v ZZC Balková (tedy i žalobci) nařízeno jako osobám podezřelým z nákazy onemocněním Covid-19 mj., aby setrvali v ZZC Balková, strpěli nezbytné omezení provozu ZZC Balková a strpěli umístění do vyhrazených prostor a omezení volného pohybu; omezení provozu zařízení spočívalo v zákazu propuštění, odchodů a dobrovolných návratů zajištěných cizinců.
16. Mimořádné opatření ze dne 26. 11. 2020 nařizující karanténu ZZC Balková bylo stále v platnosti i dne 16. 12. 2020 (úřední záznam ze dne 16. 12. 2020, č. j.: KRPA-298234-34/ČJ-2020-000022-ZSV).
17. Dne 16. 12. 2020 vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí.
18. Dále soud přikročil k vlastnímu posouzení žalobních námitek.
19. Zajištění bylo prodlouženo z důvodu trvání podmínek dle § 124 odst. 1 písm. b) ZPC.
20. Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) ZPC je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem EU zákaz vstupu platný pro území členských států EU a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
21. Soud předně posoudil, zda žalovaná dostatečným způsobem zvážila a zdůvodnila, zda by v případě žalobce nepostačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Právě tato skutečnost byla stěžejním argumentem žalobcových námitek proti napadenému rozhodnutí, neboť žalobce tvrdil, že žalovaná svoji úvahu postavila na nesprávně zjištěné pobytové historii žalobce a k jeho případu přistoupila paušálně bez ohledu na jeho individuální specifika.
22. Podle § 123b odst. 1 ZPC jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan ČR nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené a d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

23. Žalovaná se možností uložení zvláštního opatření v napadeném rozhodnutí zabývala na straně 4 a 5, kde uvedla, že k uložení zvláštních opatření nepřistoupila, neboť existuje nebezpečí, že cizinec i nadále z území ČR nevycestuje, žalovaná zohlednila, že žalobce nemá žádné finanční prostředky ke složení finanční záruky ani žádnou oficiálně nahlášenou adresu pobytu.
24. Ze spisového materiálu je zřejmé, že cizinec svým jednáním opakovaně porušil základní povinnost pobývat na území s platným vízem či jiným pobytovým titulem. Žalobce svým jednáním opakovaně porušoval právní předpisy ČR, když nejprve na území ČR neoprávněně pracoval a poté, co byl ze země vyhoštěn, nerespektoval uložené správní vyhoštění ani mimořádná opatření k omezení epidemie Covid-19, ba přicestoval do ČR bez nahlášení se krajské hygienické stanici a neabsolvoval žádný test na zjištění onemocnění Covid-19, taktéž deklaroval, že měl v úmyslu pokračovat ve výkonu nelegální práce na území ČR. Žalovaná tak správně dospěla k závěru, že uložení zvláštních opatření by bylo v případě žalobce neúčelné.
25. Soud konstatuje, že se žalovaná dostatečně a přezkoumatelně vypořádala s nutností zajištění žalobce. Žalobce se nacházel na území v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění, což je doloženo spisovým materiálem, na který žalovaná v rámci svého hodnocení odkazovala. Zákonné podmínky pro zajištění cizince tak byly splněny.
26. Žalovaná přihlédla k individuálním okolnostem žalobce, který svým minulým jednáním oslabil svoji důvěryhodnost, čímž vzbudil pochybnost, že se podvolí dalším povinnostem stanoveným správním orgánem. Z těchto skutečností je zjevné, že žalobce svým dosavadním jednáním neposkytoval dostatečnou záruku umožňující uplatnění zvláštního opatření za účelem vycestování. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j.: 5 Azs 20/2016-38, konstatoval, že zajištění je až subsidiární opatření, nelze-li užít zvláštních opatření, a nelze rozhodovat paušálně, nýbrž je vždy třeba hodnotit specifika konkrétního případu. Dle názoru soudu se žalovaná s ohledem na výše citované rozhodnutí NSS v napadeném rozhodnutí zabývala individuálními okolnostmi žalobce dostatečně, neboť konstatovala, že žalobce nemá finanční prostředky postačující k uložení finanční záruky, dále žalobce nemá žádnou oficiálně nahlášenou adresu a odmítl sdělit, resp. nesdělil, ani faktické místo svého pobytu v ČR. Možnost aplikace zvláštního opatření formou hlášení se policii a zdržování se v místě určeném policií vyloučila žalovaná s ohledem na zkušenost s předešlým jednáním žalobce, který se dopouštěl protiprávního jednání a nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění ani mimořádná opatření v souvislosti s epidemií Covid-19. Přestože žalovaná respektovala subsidiaritu institutu zajištění, nezbylo jí jiné řešení, neboť možnost uložení zvláštních opatření byla v případě žalobce vyloučena.
27. Dle názoru soudu nelze přistoupit ani na argumentaci žalobce, dle níž již v minulosti dobrovolně vycestoval, a jeho chybou bylo, že se nepřilíší zabýval svým pobytovým statutem a výsledkem řízení o správním vyhoštění, avšak z ničeho neplyne, že by v současnosti nevycestoval sám. Naopak dosavadní ignorování právního řádu žalobcem, jeho nezájem o výsledky řízení o uložení správního vyhoštění s ním vedené, nedbání elementární opatrnosti ve vztahu k epidemii Covid-19 v podobě absolvování testu při překročení hranic i deklarace pokračovat v nelegální práci na území ČR mohou ústit v jediný závěr, a to ve zcela reálnou, ba pravděpodobně naplněnou obavu, že žalobce z území ČR sám nevycestuje.

28. Soud v daném případě s odkazem na výše uvedené souhlasí s žalovanou, že s ohledem na jednání žalobce by mírnější donucovací opatření nebyla účinná.
29. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 SŘS jako nedůvodnou zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 SŘS. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalované náklady nevznikly. Na tom nic nemění ani žalobcův dílčí úspěch v řízení o kasační stížnosti, neboť podstatným je konečný úspěch ve věci, který žalobce neměl.
31. Soud přiznal opatrovníkovi, který byl v této věci žalobci ustanoven soudem, odměnu za dva úkony právní služby podle § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) po 3 100 Kč. Dále mu byla přiznána náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu po 300 Kč. Odměna advokáta byla poté zvýšena ještě o DPH, takže činí celkem i s daní, jejíž výše je 1428 Kč, 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 SŘS.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřípustná.

Praha 9. prosince 2021

Mgr. Dana Černovská v. r.
samosoudkyně